

Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodatí svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Diákon: Velemoudrost!

Modlitba za věrné – druhá (možno číst nahlas):

Vládce svatý, nejdobrotivější, k tobě se modlíme, bohatému v milostech, buď milostiv k nám hříšným a učiň nás hodnými, abychom přijali jednorozeného Syna tvého a Boha našeho, Krále slávy. Neboť hle, přečisté jeho Tělo a životodárná Krev v tuto chvíli přicházejí, aby se nám předložily k tajemnému stolování, provázeny neviditelně se slávou množstvím nebeských vojsk. Popřej nám, abychom svaté Dary neodsouzeně přijali a jimi skrze duchovní zření jsouce osvíceni, stali se syny světla i dne.

Kněz: **P**odle daru Krista tvého, s nímž blahosloven jsi s přesvatým a blahým a oživujícím Duchem tvým, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Diákon vchází severními dveřmi do oltáře.

2. malá ektenie

Po ukončení čtení druhé části 18. kathismy kněz nebo diákon říká malou ektenii. Diákon vychází na solej před královskou bránu a pronáší:

Opět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodatí svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Nejsvětější, nejčistší, nejblahoslovenější a slavné Vládkyně naší, Bohorodice a vždycky Panny Marie se všemi svatými pamětlivi jsouce, sami sebe i druh druhá i veškeren život náš Kristu Bohu poručme.

Věřící: Tobě, Hospodine.

Kněz: **N**eboť dobrotivý a lidumilný Bůh jsi ty a tobě chválu vzdáváme, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Diákon se uklání a odchází do oltáře. Žalmista čte třetí část kathismy. Kněz v tom čase **přenáší předem posvěcené Dary ze svatého prestolu na žertveník:** pokloní se před prestolem, vezme diskos a drží jej velice opatrně oběma rukama ve výši hlavy (v praxi stačí ve výši očí, aby mohl dávat pozor, zda svatý Beránek nesklouzne – lze ho přidržovat prsty). Kráčí pomaličku kolem horního místa k žertveníku. Diákon jde před ním (pozpátku) se svíci a okuřuje. Není-li diákon, pak kněz přenášející Beránka současně drží kadidelnici. Když dojde kněz k žertveníku, klade na něj diskos. Žehnaje, mlčky vlévá víno a vodu do kalicha (pokud to již nečinil před liturgií). Dále požehná kadidlo, okouří hvězdici, klade ji na diskos, okouří jeden malý pokrovec a pokrývá diskos. Okouří druhý malý pokrovec a pokryje kalich. Nakonec okouří aer a pokryje obojí. Každé toto okuřování provádí se slovy: „**K Hospodinu modleme se. Hospodi, pomiluj.**“ Diákon postaví před pokryté Dary svíci a kněz vše okouří se slovy: „**Na přímluvy svatých Otců našich, Pane Ježíši Kriste, smiluj se nad námi,**“ načež oba učiní zemní poklonu před žertveníkem. Kněz se vrací před prestol, složí antimins a položí na něj Evangeliář. Čte třetí světelnou modlitbu večerní.

Žalmista pokračuje ve čtení 18. kathismy. Nyní čte třetí „slávu“.

Žalm 129. (130.)*Píseň stupňová*

Z hlubin volám k tobě, Hospodine, Hospodine, vyslyš volání mé. Kéž bude tvé ucho naslouchat hlasu modlitby mé. Budeš-li nepravosti míti na zřeteli, Hospodine, Hospodine, kdož obstojí? U tebe však je očištění. Pro Jméno tvé, Hospodine, čekal jsem na tebe, očekává duše má tvé slovo; doufá duše má v Hospodina. Od stráže jitřní až do noci, od stráže jitřní nechť doufá Israel v Hospodina. Neboť u Hospodina je milost a hojná je u Něho spása; On vysvobodí Israele ze všech jeho nepravostí.

Žalm 130. (131.)*Píseň stupňová*

Hospodine, nepovyšuje se srdce mé, aniž mám povýšený pohled; neženu se za věcmi velikými, ani za divy převyšujícími moje postavení. I když jsem nesmýšlel pokorně, přece jsem povznesl duši svou *k tobě* – jako kojence do náruče matky jeho; vlídně přijmi duši mou. Ať doufá Israel v Hospodina, od nyní až na věky!

Žalm 131. (132.)*Píseň stupňová*

Rozpomeň se, Hospodine, na Davida a *veškerou* jeho mírnost; neboť přísahal Hospodinu, slib učinil Bohu Jákobovu. Nevstoupím do příbytku domu svého, neulehnu na své lože; nedopřeji spánku očím svým ani zdřímnutí svým víčkům ani spočinutí spánkům svým, dokud nenaleznu místo Hospodinu, příbytek Bohu Jákobovu. Hle, slyšeli jsme, že je v Efratě, našli jsme jej v kraji doubrav. Vstupme do příbytků jeho, pokloňme se místu, kde stály nohy jeho. Povstaň, Hospodine, *přijď* na místo spočinutí svého, ty i archa svatosti tvé. Kněží tvoji obléknou se ve spravedlnost a svatí tvoji se budou radovat. Pro Davida, služebníka svého, neodvracej *se od* tváře pomazaného svého. Přísahal Hospodin Davidu v pravdě své a nevezme to zpět: Toho, kdo vzejde z beder tvých, dosadím na tvůj trůn. Dodrží-li synové tvoji smlouvu mou a tato zjevení má, jimž je budu učit, budou na věky i synové jejich sedět na trůnu tvém. Neboť vyvolil si Hospodin Sion, vybral si jej za sídlo své. Zde je místo odpočinutí mého na věky věkův, zde přebývati budu, neboť tady se mi zalíbilo. Pokrm jeho rozmnožím a požehnám, jeho chudé nasytím chleby. Jeho kněze obléknu do spásy a svatí jeho jásati budou s radostí. Zde dám vypučet rohu Davidovu; připravil jsem svíci pomazanému svému. Nepřátele jeho obléknu v hanbu, leč na něm rozkvete svatost má.

První modlitba za věrné:

Bože veliký a slavný, jenž jsi nás oživující smrtí Krista svého ze záhuby v nehynoucnost přivedl! Ty sám vysvobodíš z umrtvení vášněmi všechny smysly naše tím, že zkroceny budou obrácením do nitra mysli. Oko nechť nevrhne žádný zlý pohled, sluch ať je nepřístupný všem prázdným slovům, jazyk kéž je čist od nepřistojných řečí. Očisti naše ústa, jimiž tě chválíme, Pane, učíš, ať se naše ruce zdržují špatných skutků a konají pouze to, co je ti příjemné, a všechny naše údy i myšlení upevni blahodati svou.

Kněz: **Neboť tobě náleží všeliká sláva, čest a klanění, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.**

Věřící: Amen.

Malá ektenie věrných

Kněz (diákon): Opět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.**Věřící:** Hospodi, pomiluj.

Slouží-li kněz sám, bez diákona, pak následující 4 prosby vynechává.

Diákon (kněz nikoliv): Za pokoj shůry a spásu duší našich k Hospodinu modleme se.**Věřící:** Hospodi, pomiluj.**Diákon (kněz nikoliv):** Za mír celého světa, za blaho svatých církví Božích a za sjednocení všech k Hospodinu modleme se.**Věřící:** Hospodi, pomiluj.**Diákon (kněz nikoliv):** Za svatý chrám tento a za vcházející v něj s vírou, zbožností a bázní Boží k Hospodinu modleme se.**Věřící:** Hospodi, pomiluj.**Diákon (kněz nikoliv):** Abychom vysvobozeni byli od všelikého soužení, hněvu a nouze, k Hospodinu modleme se.**Věřící:** Hospodi, pomiluj.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Kněz (diákon): Spasiž je, smiluj se nad nimi, zastaň se jich a zachovej je, Bože, blahodátí svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Kněz (diákon): Kterí se připravujete ke svatému osvětlení, skloňte hlavy své před Hospodinem.

Věřící: Před tebou, Hospodine.

Modlitba za ty, kteří se hotoví ke svatému osvětlení, kterou čte kněz tiše při ektenii nebo při sklánění hlav katechumenů:

Zjev, Vládce, tvář svou těm, kteří se připravují ke svatému osvětlení a kteří touží, aby z nich setřena byla poskvrna hříchů. Prosvět myšlení jejich, vzdělej je ve víře, upevni v naději, zdokonal v lásce, učiň je důstojnými údy Krista tvého, jenž sebe samého dal za vysvobození duší našich.

Kněz nahlas: **Neboť tys osvětlení naše a tobě slávu vzdáváme, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.**

Věřící: Amen.

Část pro věrné

Kněz (diákon): Všichni, kdož se připravujete ke svatému osvětlení, odejděte! Připravující se ke svatému osvětlení, vyjděte ven! Katechumeni, odejděte! Nikdo z katechumenů, nezůstávej zde! Věrní, opět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

❖ **Tady končí prosby pronášené až od středy čtvrtého týdne.**

Dále se pokračuje:

Kněz (diákon): Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodátí svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Kněz (diákon): Velemoudrost!

Žalm 132. (133.)

Píseň stupňová

Hle, jaké dobro a jaká útěcha tam, kde bratří žijí svorně! Jako myro na hlavě, kanoucí až na bradu, bradu Áronovu, stékající až na lem jeho roucha. Jako rosa hermónská, jež se snáší na hory sionské. Neboť tam odevzdal Hospodin požehnání a život na věky.

Žalm 133. (134.)

Píseň stupňů

Nuž dobrořečte nyní Hospodinu všichni služebníci Hospodinovi, stojící v chrámu Páně, v nádvořích domu Boha našeho. Za noci vztahujte ruce své ke svatyni a dobrořečte Hospodinu. Se Sionu ti požehná Hospodin, který učinil nebe i zemi.

Sláva Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen.

Alleluja, alleluja, alleluja, sláva tobě, Bože! (Třikrát)

Kněz potichu čte třetí světelnou modlitbu večerní:

3. Hospodine, Bože náš, rozpomeň se na nás, hříšné a neužitečné služebníky své, když vzýváme svaté jméno tvé, a nedejž, abychom byli zahanbeni, když důvěrujeme v milost tvou; avšak daruj nám, Hospodine, vše, oč prosíme ke spasení, a učiň nás hodnými milovatí tebe a tebe se báti z celého srdce svého a ve všem plniti vůli tvou. — Neboť dobrotivý a lidumilný Bůh jsi ty, a tobě chválu vzdáváme, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen.

3. malá ektenie

Po ukončení čtení třetí části 18. kathismy kněz nebo diákon říká malou ektenii. Diákon vychází na solej před královskou bránu a pronáší:

Opět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodátí svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Nejsvětější, nejčistší, nejblahoslovenější a slavné Vládčyně naší, Bohorodice a vždycky Panny Marie se všemi svatými pamětlivi jsouce, sami sebe i druh druhá i veškeren život náš Kristu Bohu poručme.

Věřící: Tobě, Hospodine.

Kněz: **Neboť tys Bůh náš, Bůh milosti a spásy, a tobě chválu vzdáváme, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.**

Věřící: Amen.

Diákon se uklání a vrací se do oltáře.

Kněz (nebo diákon) **rozhrne oponu a okuřuje celý chrám.**

Věřící zpívají (ze žalmu 140.): „Hospodine, k tobě volám, vyslyš mne...“

Stichiry na »Hospodine, k tobě volám« — na 10

Stichiry dne z triodu, mučedničny z oktoichu. Pak další stichiry svatému dne z mineje.

na 10:

Vyved' ze žaláře duši mou, abych oslavoval jméno tvé.

Čekají spravedliví, že mne odměníš.

na 8:

Z hlubin volám k tobě, Hospodine, Hospodine, vyslyš volání mé.

Kéž bude tvé ucho naslouchat hlasu prosby mé.

na 6:

Budeš-li nepravostí mítí na zřeteli, Hospodine, Hospodine, kdož ob stojí? U tebe však je očistění.

Pro jméno tvé, Hospodine, čekal jsem na tebe, očekává duše má tvé slovo; doufá duše má v Hospodina.

na 4:

Od stráže jitřní až do noci, od stráže jitřní necht' doufá Israel v Hospodina.

Neboť u Hospodina je milost a hojné je u Něho vysvobození; On vysvobodí Israele ze všech jeho nepravostí.

Chvalte Hospodina všichni národové, vychalujte Ho všichni lidé!

Neboť upevnila se jeho milost nad námi a pravda Hospodinova zůstává na věky.

Další ektenie za katechumeny.

Do středy čtvrtého velkopostního týdne se pronáší:

Kněz (diákon): [**Katechumeni, odejděte! Kdož jste katechumeny, vyjděte ven! Katechumeni, odejděte! Nikdo z katechumenů, nezůstávej zde!] • Věrní, opět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.**

Věřící: Hospodi, pomiluj.

✿ **Od středy čtvrtého týdne velkopostního se po ohlasu kněze:** „Aby i oni s námi velebili...“ říkají prosby následující ektenie (na všech liturgiích předem posvěcených, i když je svátek; tedy kromě sobot a nedělí).

Kněz (diákon): **Katechumeni, odejděte! Kdož jste katechumeny, vyjděte ven! Katechumeni, odejděte! Všichni, kteří se hotovíte ke svatému osvětlení, přistupte! Pomodlete se, vy, kteří se připravujete ke svatému osvětlení!**

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Ektenie za osvěcované

Kněz (diákon): Věrní, za bratry připravující se ke svatému osvětlení a za spásu jejich k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Kněz (diákon): Aby je Hospodin upevnil a posílil.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Kněz (diákon): Osvítil je světlem poznání a zbožnosti.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Kněz (diákon): Učinil je hodnými v čase příhodném koupele znovuzrození, odpuštění hříchů a roucha neporušitelnosti.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Kněz (diákon): Zrodil je vodou a Duchem.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Kněz (diákon): Daroval jim víru dokonalou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Kněz (diákon): Připočetl je k vyvolenému svatému stádcí svému.

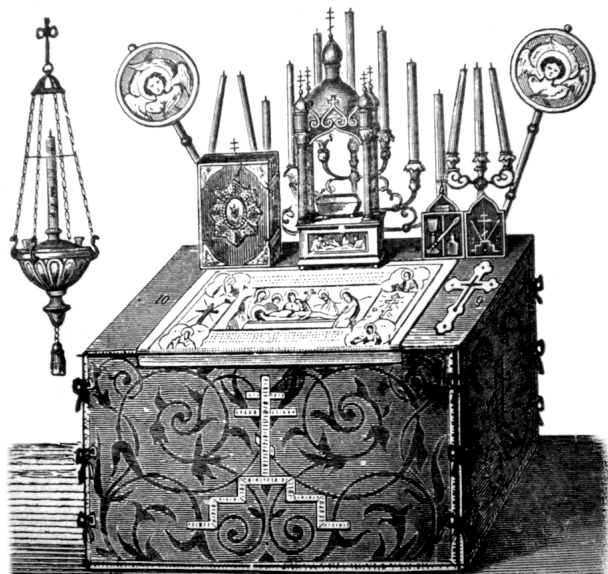
Modlitba za katechumeny, kterou čte kněz tiše při ektenii nebo při sklánění hlav katechumenů:

Bože, Bože náš, tvůrce a budovateli veškerenstva, jenž chceš, aby všichni spaseni byli a k poznání pravdy přišli! Shlédni na služebníky své katechumeny a zbav je dávného klamu a úkladů protivníka. Povolj je k životu věčnému, když osvítiš duše i těla jejich a připočteš je k duchovnímu stádcí svému, nazývanému svatým jménem tvým.

Kněz nahlas: **A**by i oni s námi velebili nejctěnější a velikolepé jméno tvé, Otce i Syna i Svatého Ducha, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Při slovech ohlasu je zvykem činit svatou hubkou nad antiminsem kříž, pak ji políbit a odložit na okraj antiminsu.

Sláva Otci i Synu i Svatému Duchu.

Následuje „stichira na Sláva“ pro svátek toho dne z mineje (případně z triodu), **pokud je tam uvedena**; pokud uvedena není, tak po »Sláva...« hned »I nyní...« a nato bohorodičen; viz níže.

I nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen.

Následuje bohorodičen – podle typiku (z triodu)

V průběhu zpěvu bohorodičnu činí kněz (s diákonem) **vchod s kadidlem**. (Když se však čte při službě liturgie předem posvěcených Darů z evangelia, koná se vchod s evangeliem.)

Z evangelia se při této liturgii (před vroucí ektenii) čte v těchto případech: na svátek nalezení uctívané hlavy sv. Jana Křtitele (24. února) nebo čtyřiceti mučedníků (9. března), na chrámový svátek a v prvních třech dnech strastného týdne.

Průběh vchodu. Při zpěvu »I nyní...« (nebo už na »Sláva...« či ještě dříve) se otevírají svaté dveře. Diákon bere kadidlo a žádá kněze o požehnání: „**Požehnej, vladyko, kadidlo.**“ Po požehnání políbí diákon okraj svatého prestolu a odchází kolem horního místa, vychází severními dveřmi, kráčí za světloňšem. Kněz políbil prestol a následuje diákona. Oba stanou proti královské bráně; diákon napravo od kněze, s orárem v ruce se nakloní ke knězi, řka tiše: „**K Hospodinu modleme se.**“ Kněz potichu říká požehnání vchodu:

Večer, za svítání a v poledne chválíme a blahoslovíme tebe, díky vzdáváme tobě a modlíme se k tobě, Vládce všech: nechť vznáší se modlitba naše jako kadidlo před tebou; nedej, aby srdce naše uchylovala se k řečem nebo myšlenkám zlým, ale vysvoboď nás ode všech, kdož úklady činí duším našim; neboť k tobě, Hospodine, Pane, obráceny jsou oči naše a v tebe složili jsme naději svoji; nedopusť, Bože náš, abychom byli zahanbeni. Neboť tobě náleží všechna sláva, čest i klanění, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen.

Slouží-li kněz sám nebo zpívá-li se bohorodičen tak rychle, jak tomu bývá u nás, přečte kněz modlitbu vchodu ještě v oltáři, v průběhu stichir, před tím, než vyjde konat vchod.

Diákon (okouří ikony a kněze) ukazuje orárem k východu a potichu říká: „**Požehnej, vladyko, svatý vchod.**“

Na to kněz žehná vchod, říká tiše: Blahosloven vchod svatých tvých, vždycky, nyní i příště, až na věky věkův.

Diákon: Amen. (Opět okuřuje kněze.)

Po ukončení zpěvu bohorodičné stichiry činí diákon (nebo kněz) s kaidelnicí znamení kříže, volaje: Velemoudrost! Povznesme se!

Diákon vchází do oltáře, okuřuje prestol, Beránka na žertveníku a horní místo. Pak se postaví nalevo od prestolu, čelem k západu. Kněz kráčí za diákonem, políbí ikony vedle královské brány na ikonostas, žehná světloňoši, vstupuje do oltáře, líbá prestol a odchází na horní místo.

Věřící mezitím zpívají hymnus od sv. Sofronia, patriarchy jerusalemského:

Světlo tiché

1. prokimen

Po dokončení zpěvu věřících praví diákon (nebo kněz):

Pozor mějme!

Kněz (žehnaje lid): Pokoj všem.

Diákon: Velemoudrost!

Žalmista čte a zpívá **první prokimen** dne z triodu.

1. paremije

Diákon: Velemoudrost!

Žalmista: Čtení z knihy Stvoření.

Diákon: Pozor mějme!

Zavírají se svaté dveře.

Žalmista čte 1. paremiji (z knihy Genesis). (Věřící usednou.)

Po přečtení paremije se otvírají svaté dveře.

2. prokimen

Po dokončení první paremije praví diákon:

Diákon: Pozor mějme!

Žalmista čte a zpívá **druhý prokimen** dne z triodu.

Ještě modlíme se za ty, kteří přinášejí dary a kteří dobrodiní činí ve svatém a veledůstojném chrámě tomto, za přísluhující, zpívající a přítomný lid, očekávající od tebe velikých a hojných milostí.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Kněz: Neboť milostivý a lidumilný Bůh jsi ty, a tobě chválu vzdáváme, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Ektenie za katechumeny

Diákon: [**K**atechumeni, modlete se k Hospodinu!]

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Věrní, modleme se za katechumeny, aby Hospodin smiloval se nad nimi.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Aby je naučil slovu Pravdy.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Aby zjevil jim evangelium spravedlnosti.

Při tom kněz rozprostře vrchní díl antiminsu.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Aby sjednotil je se svatou svou obecnou a apoštolskou Církví.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Spasiž je, smiluj se nad nimi, zastaň se jich a ochraňuj je, Bože, blahodatí svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Katechumeni, skloňte hlavy své před Hospodinem!

Diákon odstoupí před ikonu Spasitele.

Věřící: Před tebou, Hospodine.

Ektenie vroucí

Rceme všichni z celé duše a z celé mysli své rceme!

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Hospodine, Vševládce, Bože otců našich, prosíme tebe, vyslyš nás a smiluj se!

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Smiluj se nad námi, Bože, podle velikého milosrdenství svého, prosíme tebe, vyslyš nás a smiluj se!

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Kněz v průběhu ektenie čte tichou modlitbu vroucí ektenie a rozkládá antimins:

Hospodine, Bože náš, snažnou tuto prosbu přijmi od služebníků svých a smiluj se nad námi podle množství milosrdenství svého, sešli slitování svá na nás i na všechny lid svůj, očekávající od tebe hojné milosti.

Poté rozprostře boční a spodní díly antiminsu.

Ještě modlíme se za metropolitu našeho vladyku (jméno) [i za vladyku našeho (jméno)] a všechny naše bratry v Kristu.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Ještě modlíme se za bratry naše, kněžstvo, mnišské duchovenstvo a všechno bratrstvo naše v Kristu.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Ještě modlíme se za vlast naši a její představitele ve správě státní i ve vojsku, abychom životy své tiše a pokojně strávili ve všelike zbožnosti a čistotě.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Ještě modlíme se za blažené a věčné paměti hodné jejich svatosti pravoslavné patriarchy, za zakladatele svatého chrámu tohoto [svatého monastýru tohoto] i za všechny pravoslavné dříve zesnulé otce i bratry, zde a všude jinde odpočívající.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Část pro katechumeny

Poté kněz bere oběma rukama kadidelnici a svícen a říká směrem na východ:

Velemoudrost! Povznesme se!

Při tom činí znamení kříže před prestolem.
Pak se otáčí k západu, žehnaje se slovy:

Světlo Kristovo osvěcuje všechny!

Při tom drží svíci a kadidelnici najednou, činí s nimi znamení kříže směrem k věřícím.
(Věřící se hluboce klanějí.)

2. paremije

Žalmista: Čtení z knihy Přísloví.

Diákon: Pozor mějme!

Zavírají se svaté dveře.

Žalmista čte 2. paremiji (z knihy Přísloví). Na obě paremije věřící usedají. Pak se čtou paremije svátku nebo svatému, je-li zítra polyjelej nebo bdění.

Když dočte žalmista paremiji, požehná mu kněz: Pokoj tobě!

Diákon otevírá svaté dveře a praví: Velemoudrost!

Pak žalmista zpívá: Vznášej se moje modlitba jako kadidlo...

Zpěv je prokládán příslušnými verši. Kněz stane s kadidlem před prestolem. Při každé odpovědi **okuřuje prestol a poté žertveník** (podle ruské tradice pomalu okuřuje prestol stále jen zepředu a nakonec při poslední odpovědi žertveník; podle řecké tradice okuřuje prestol postupně z každé strany a naproti němu chodí diákon se svíci; po žertveníku okuřuje ještě ikonostas a věřící. Nebo: jen prestol ze všech stran a žertveník).

Před posledním „Vznášej se moje modlitba...“ odevzdá kněz kadidlo diákonu, poklekne před prestolem a říká verš do poloviny sám, načež zpěváci dokončují druhou polovinu verše.

Na tuto modlitbu všichni poklekají (střídají-li se ve zpěvu levý a pravý chór (kliros), pak ten chór, který zrovna zpívá, spolu s lidem v té polovině chrámu stojí, kdežto druhý chór, který zrovna mlčí, a lid v jeho polovině chrámu klečí; na verše zpívané žalmistou mezi zpěvy chóru všichni vstávají, a pak zpívá zase druhý chór, kdežto první chór a jeho polovina chrámu poklekne). (Kde nejsou dva chóry, klečí všichni.)

❶ Vznášej se moje modlitba jako kadidlo před tebou. Pozdvižení rukou mých, žertva večerní.

Věřící zpívají: „Vznášej se moje modlitba...“ (Nechť vznáší se...)

❷ Hospodine, k tobě volám, vyslyš mne; pozoruj hlas modlitby mé. Když vzývám tebe, vyslyš mne, Hospodine.

Věřící zpívají: Vznášej se moje modlitba jako kadidlo...

❸ Postav, Hospodine, stráž k ústům mým, dveře rtů mých ohlídej.

Věřící zpívají: Vznášej se moje modlitba jako kadidlo...

❹ Dej, ať srdce moje se nekloní k řečem lstivým kvůli vymyšlení vytáček z hříchů.

Věřící zpívají: Vznášej se moje modlitba jako kadidlo...

Kněz v kleče první polovinu:

Vznášej se moje modlitba jako kadidlo před tebou.

Věřící dokončují zpěvem: Pozdvižení rukou mých, žertva večerní.

Pane a Vládce života mého, chraň mne od ducha lenosti, skličnosti, panovačnosti a prázdnomluvnosti. †

Ducha pak čistoty, pokory, trpělivosti a lásky uděl mi, služebníku svému. †

Ó Pane a Králi, dejž, abych viděl providění svá a neodsuzoval bratra svého, neboť tys blahosloven na věky věkův. Amen. †

Tímto končí večerní bohoslužba a začíná řád samotné liturgie předem posvěcených Darů.

Pokud je předvečer svátku nalezení uctívané hlavy sv. Jana Křtitele nebo čtyřiceti mučedníků či začíná-li chrámový svátek, pak se po ukončení zpěvu „Vznášej se moje modlitba“ otevírají královská vrátka. Nato se pěje prokimen, čte se apoštol, alleluja a evangelium, a dále, jak je obvyklé. Není-li svátek, tak po „Vznášej se moje modlitba“ a po třech poklonách následuje vroucí ektenie a dále dle řádu této liturgie.

Jsou-li první tři dny strastného týdne, pak se čte jen evangelium (bez prokimen a apoštola). Není-li strastný týden, následuje hned po třech poklonách vroucí ektenie.

Čtení z evangelia

Diákon vezme od kněze Evangeliář a vycházej se světloňoši na solej, zvolá:

Velemoudrost! Povznesme se a poslyšme svaté evangelium!

Kněz žehná lid: Pokoj všem.

Věřící: I duchu tvému.

Kněz či diákon: **Q**d ... svaté evangelní čtení.

Věřící: Sláva tobě, Pane, sláva tobě.

Kněz (diákon): Pozor mějme!

A předčítá se z evangelia.

Věřící po ukončení čtení znovu zpívají: Sláva tobě, Pane, sláva tobě!

Diákon se vrací do oltáře, odevzdává knězi Evangeliář, který jej políbí a postaví na svatý prestol za antimins, (zavírá královské dveře) a severními dveřmi vychází na solej číst vroucí ektenii (není-li po evangeliu hned kázání, pak podává Evangeliář knězi v královské bráně a sám zůstává před nimi na soleji). Stane na obvyklém místě před svatými dveřmi, pokloniv se a přežehnáv, říká ektenii, drže orar třemi prsty pravé ruky.

Není-li diákon, pak vše výše uvedené říká a koná kněz. Nemusí však chodit číst evangelium na solej, ale může z něj předčítat v oltáři (Evangeliář si otevře ke čtení přímo na prestolu; kněz čte z evangelia, stojí buď před prestolem či dle řeckého zvyku z jižní strany prestolu; tento obyčej je možno uplatnit jen, je-li zajištěno, že věřící budou dobře slyšet).

Nyní se pokračuje dle řádu služby „předem posvěcených“:
Diákon praví: „Rceme všichni...“

